

l'aveudebenicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 17 de desembre de 2004 • Núm. 463 • Any X • 0.75 Euros

**ESTEL DEL COLLET: El Nadal més nostre
ja es troba disponible en format DVD**

L'Estel del Collet...

**Els alumnes del Catalan
constaten la degradació
del litoral benicarlando**

**Acaben les intenses
campanyes d'excavacions
al Puig de la Nau**

463

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

Com a l'Estel del Collet aquests Nadals hi haurà qui no tindrà casa per dormir

EL TEMA

Serveis Socials i Càritas alerten de la dificultat d'accedir a una vivenda digna i que motiva l'ocupació de cases abandonades

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

MISCEL·LÀNIA

Tolito i les Irreflexions donen sentit i càrrega a aquesta plana

ESPORTS

Gregorio Segarra ens acostava l'actualitat del futbol base. El Club Natació Benicarló es va donar novament un gran bany esportiu

Contrastos

Bon Nadal!. Aquesta serà una de les frases incansablement repetides al llarg dels propers dies. Però no hem d'oblidar que, com a l'emblemàtica i nostrada representació de l'Estel del Collet, hi haurà qui en aquestes dates on especialment els sentiments estan més desperts que mai dormirà al carrer, o ocupant una casa abandonada.

També hi haurà qui passarà fam mentre molts de nosaltres ens farem alegrement a casa. Son alguns dels contrastos que ens ofereix aquesta societat i el model en el que vivim. A molts ens agradaria no haver de passar unes festes entranyables i familiars acompanyats, potser a pocs metres de nosaltres de gent que pateix gana o té greus problemes per subsistir. La notícia que tant

Càrites com els Serveis Socials de l'Ajuntament alerten de l'augment en el nombre de persones sense sostre ens hauria de fer reflexionar d'on anem i cap on volem anar. Els models econòmics i empresarials i la normativa en matèria d'immigració i estrangeria estan ajudant a fomentar borses de marginalitat en tant en quant perpetua la possibilitat d'exploitar persones sense papers que son conscients que juguen en desavantatge.

Davant aquesta situació injusta no ens podem estar callats. Hem de manifestar el nostre rebuig i solidaritat novament a aquests ciutadans del món, que com nosaltres només busquen subsistir i alimentar les seues famílies.

CARXOFA: Dos basquets de carxofes a la brasa per a l'Estel del Collet i per al Pregó de Nadal. Aquestes dues representacions nadalenques ens anuncien que ja estem als dies més curts de l'any, als dies de la família per excel·lència, als dies dels abusos gastronòmics i dels torrons. Bon Nadal i bones carxofes per a vosaltres.

CARXOFA: De tant en tant hi ha algú que ens dona una alegria. Ara ha estat Mabel amb el Campionat d'Espanya Junior de Gimnàstica Rítmica per equips. Aquesta gent jove és mereixen un bon basquet de carxofes. A més de ser molt bones no engreixen i tenen molta fibra. De segur que us aniran molt bé per a la salut. La nostra enhorabona!

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

Augmenta la pobresa a Benicarló

Serveis Socials municipals i Càrites alerten que la dificultat d'accedir a una vivenda digna provoca que s'ocupen vivendes abandonades

text REDACCIÓ

Diferents agents socials de Benicarló han advertit de l'augment de casos de pobresa en la ciutat.

Lucía Nieto, educadora de Serveis Socials de l'ajuntament de Benicarló, explica que "estem detectant situacions molt precàries, amb famílies en situacions de pobresa que abans no veïem en Serveis Socials". La mateixa situació s'ha detectat en Càrites-Benicarló. Floren Gellida, treballadora social de l'entitat, explica que "ens estem trobant amb situacions molt dures" que afecten a diversos col·lectius de ciutadans. En aquest sentit, des de Serveis Socials s'apunta que no és un problema que afecte a immigrants, sinó que els casos de pobresa estan començant a afectar a col·lectius com per exemple "mares amb càrregues familiars o homes solters".

La precarietat laboral que s'està registrant és una de les quals s'apunten com possibles causes en l'augment dels casos de pobresa a Benicarló, sobretot en el cas del col·lectiu d'immigrants. Montse Tena, treballadora social de Serveis Socials de Benicarló, explica que "abans la recollida de taronja era per a la població il·legal immigrant la seva font d'ingressos".

Els interessos dels empresaris, no obstant això, han canviat i "ara prefereixen contractar a persones que té els papers en regla". Aquesta situació provoca que el col·lectiu "es queda esperant que haja una vacant per a anar a treballar", situació que no sempre es produeix. La irregularitat de les jornades laborals que realitzen i la falta d'uns ingressos continus fan que aquest col·lectiu es convertis-

ca en un dels que conformen les borses de pobresa a Benicarló. A ells se sumen, en el cas dels immigrants, "la gent que està a l'espera de la regularització de la seva situació o d'una renovació del permís de treball", explica Lucía Nieto, tècnica de Serveis Socials.

Una de les conseqüències immediates de l'augment de casos de pobresa és la gairebé improbable possibilitat de trobar un habitatge digne en lloguer. En aquest

“Els propietaris els exigeixen el pagament anticipat de quatre mesos”

sentit, Montse Tena, treballadora social de Serveis Socials, apunta que "des de l'any 1997 el preu de l'habitatge en lloguer s'ha multiplicat per cinc". En l'actualitat, "el preu mig d'un lloguer a Benicarló se situa en 360 euros al mes, enfront dels 460 euros en els quals està estipulat el sou base", explica Tena. A aquesta xifra cal sumar els costos que es deriven

de la signatura del contracte. "Els propietaris exigeixen el pagament a la bestreta de tres o quatre mesos de lloguer, a més del pagament de la fiança corresponent", diu Tena, una suma que moltes persones no poden assumir. El problema suscitat ha arribat a límits de "desbordament", segons es qualifica des de Serveis Socials. "Abans, una família podia assumir dos mesos de retard en el pagament del lloguer d'un habitatge", expliquen, mentre que en aquests moments, "no poden remuntar ni l'impagament d'un mes". La situació està derivant que "en els últims tres anys, es produeixen casos de relloguer en el mateix habitatge", sent en alguns casos varies les famílies que conviuen sota un mateix sostre. La gairebé inexistent oferta d'habitatges en lloguer en el mercat immobiliari benicarló està assolint agreujar el problema. El problema des de Càrites-Benicarló es qualifica de "molt seriós" perquè està derivant que "hi ha molta gent vivint en cases abandonades", explica Gellida.

L'escenari s'intenta solucionar des de Serveis Socials amb tres línies d'ajudes, que només en un cas depèn directament del consis-

Un problema sense resposta local

ve de la pàgina anterior

tori. És el programa d'ajudes d'emergència social, "un fons per a casos puntuals de molta necessitat", puntualitza Tena, com per exemple el pagament d'un mes de lloguer en els casos en els quals realment es demostra que és necessari. D'altra banda, la conselleria de Territori i Habitatge ofereix les ajudes denominades "lloguer solidari" i la de Benestar Social ha creat altra línia d'ajudes per a parelles joves. En aquests dos últims casos, Serveis Socials només s'encarrega de la tramitació de les peticions.

LES SOLUCIONS

Tant des de Càrites com des de Serveis Socials, s'apunta que la solució a la problemàtica actual de l'augment dels casos de pobresa no correspon al municipi, sinó que és

un problema global que deuria solucionar-se des d'instàncies superiors. No obstant això, en el cas del problema de l'habitatge en lloguer, s'ha fet notar la necessitat d'orquestrar una solució que contente tant a propietaris com a inquilins i que sigui capaç de satisfer la demanda de llo-

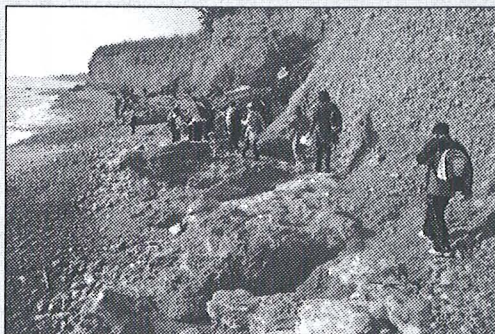
guers en condicions i amb preus reals. D'altra banda, al propietari se li deuria assegurar "el pagament del lloguer i que l'habitatge quede en condicions després de l'ocupació de l'inquilí", exposa Nieto.

Projecte Coastwatch 2004

text C.P. FRANCESC CATALAN

Aquest dimarts 14 de desembre hem dut a terme una altra vegada l'observació del nostre litoral, des del barranc d'Aiguadoliva fins la Rambla Cervera, dins del Projecte Europeu Coastwach 2004, que vam tindre que ajornar-lo el dijous 9 per culpa de les pluges i els temporals de llevant. La sortida l'hem feta els alumnes de cinquè i sisè per veure l'estat de la costa a finals d'any i ajudar a conèixer millor l'estat de conservació ambiental dels litorals europeus d'un any a l'altre. Es van fer dos grups, els cursos de cinquè i sisè B va anar a peu fins la costa per observar la zona que va des de Surrac fins el Riu Sec en tres grups.

Els de sisè A hem anat amb l'autobús fins prop del Barranc d'Aigua d'Oliva, i des de la carretera N-340 hem anat a peu fins la desembocadura del barranc on hem començat l'observació. Allí ens estava espe-

rant un equip de Canal 9 per fer un reportatge per al programa Medi Ambient sobre aquest projecte i durant una estona ens van acompanyar i ens van preguntar coses sobre la sortida. Ens hem repartit en tres grups

d'observació i cadascun d'ells ha fet un tram de 500 metres de litoral per omplir després l'enquesta d'enguany. Durant els trajectes d'observació a més de veure el tipus de costa, les activitats dels voltants, els perills de la zona, el nombre i tipus de brutícia, etc., hem comptabilitzat les quantitats de brutícia observada: botelles de vidre, botelles de plàstic, llaunes, brics, porta llaunes, etc. Ens ha

cridat l'atenció la gran quantitat de botelles de plàstic i altra brutícia en el primer tram de l'observació, hem comptat més de 500 botelles de plàstic del Barranc d'Aiguadoliva. També hem vist l'erosió que provoca els temporals en els penya-segats. Hem tornat a l'escola caminant.

Set anys d'excavacions al Puig

text NATÀLIA SANZ

La Diputació de Castelló ha finalitzat les campanyes d'excavació del poblat ibèric del Puig de la Nau de Benicarló.

El passat mes de novembre els arqueòlegs posaven al descobert els últims secrets que amagava en la zona d'entrada de l'assentament, l'única que quedava per excavar. Després de la localització del perímetre de la muralla en campanyes anteriors, els arqueòlegs han centrat el seu treball en l'excavació de la porta d'entrada al poblat i han descobert les escales d'accés a la població. Artur Oliver, director de les excavacions, ha destacat que "és l'únic poblat ibèric on es conserva l'entrada". Oliver ha destacat la importància d'aquest assentament, que "és el punt de referència de tota la cultura ibèrica donat el seu estat de conservació", assegura Oliver.

El Puig ha estat el primer poblat ibèric en el qual s'han trobat restes d'aquesta cultura pertanyents al segle V a. de C.. Fins a aquest moment, la cultura ibèrica arrencava en el segle quart. En aquest sentit, "les característiques estratigràfiques han permès datar la cultura ibèrica, encara que el material que s'ha trobat no siga molt espectacular" assegura Oliver. D'altra banda, en ell es troba el primer cas d'arquitectura domèstica de dos pisos, en perfecte estat de conservació. En el poblat, datat entre els segles VII i V a. de C.,

s'ha pogut excavar, a més dels habitatges, el perímetre de la muralla, que també reservava una nova sorpresa: per primera vegada es pot veure un pas de ronda sobre una muralla ibèrica. Torres, murs de fins a onze metres i la plaça d'armes completen el catàleg d'arquitectura defensiva ibèrica que es pot visitar al Puig de la Nau de Benicarló.

Un altre de les restes importants que ha trobat al Puig és el Kylix del Pintor de Penteseia, datat al voltant del 455 a. de C. i que en l'actualitat es troba en el Museu de Belles Arts de Castelló. Es tracta d'una peça de ceràmica àtica que està sent objecte d'una "reinterpretació per part dels tècnics" que estan procedint a realitzar una nova restauració sobre la peça, ha anunciat Oliver.

En el procés estan participant Paloma Cabrera i Ricardo Amos, ambdós del Consell Superior d'Investigacions Científiques, que han realitzat una revisió iconogràfica de la peça. Els resultats obtinguts han permès destriar les peces que no van ser col·locades en el seu lloc en la primera restauració de la qual va anar objecte i la reconstrucció del peu original del Kylix.

En aquest últim cas, el peu que fins al moment lluia no era l'original, malgrat que les peces sí que es conservaven. D'altra banda, tots els fragments han estat netejats i sanejats de nou i la peça restaurada serà presentada el pròxim 12 de gener en el Museu de Belles Arts de Castelló.

CiU demana trens de rodalies

text REDACCIÓ

La formació catalana Convergència i Unió (CIU) ha presentat al Senat per a la seua aprovació en els Pressuposts Generals de l'Estat i que diverses esmenes que fan referència a modificacions temporals dels peatges de l'AP-7 en efectuar-se les obres de la N-340; al desdo-

blament de la N-340 al seu pas per les nostres comarques entre Alcanar i Castelló; obres de desdoblament al Port de Querol; una nova línia fèrria de rodalies entre Castelló i Vinaròs així com un al pla de defensa per tal de frenar la regressió de les costes que afavoreixen els macroprojectes urbanístics.

Pel que fa a la creació de la

nova línia de rodalies amb Castelló, CiU, a proposta del Bloc Nacionalista vol que es dote una partida de 25 milions d'euros. Aquest reclamat servei hauria tingut parada a totes les estacions entre Castelló i Vinaròs i millorar així la cohesió i comunicació interterritorial.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 462

text EL LECTOR

Totes les setmanes em passa igual. I més encara quan vaig atrafegat de treball. Em compro **La Veu** i dic, va avui només li pegaré una ullada... però no puc mai, sempre m'ho he d'acabar de llegir tot. Bé, tot tampoc, que ja li vaig dir que les cròniques o el que siga del futbol em resulten del tot prescindibles i ni me les miro. I això és el que m'ha passat.

Em sembla tremend el reportatge del tema de la setmana. No ja només per la professionalitat de qui l'haja elaborat sinó sobretot per la cruesa del contingut. Vint-i-quatre mil habitants. Hi haurà qui es posarà d'allò més content i començarà a fer comparacions amb pobles del costat. Sí, home, sí, Benicarló és terra d'acollida, sempre ho ha estat i n'hem d'estar orgullosos. Però, sempre hi ha peròs, quina és la qualitat de vida que els podem oferir de moment a tots aquests nous benicarlantos? No em vull repetir, sé que sempre li dic el mateix senyora meua, però és cada vegada estic més escandalitzat. Augmenta la població i no augmenten en el mateixa proporció el serveis mínims imprescindibles per poder-la atendre. I no parlo d'assumptes superficials, parlo de veritables drames humans. Tots sabem -i l'Administració també?- quanta pobresa, sí pobresa també hi ha al nostre Benicarló, que si cases rellogades on la gent viu amuntegada, que si gent que no té per acabar de passar el mes, que si massificació a les escoles, que si massificació al centre de salut... No sé, potser hi ha qui encara pensa que val més continuar amb aquesta vella i covarda tàctica de l'estruc i amagar el cap sota de l'ala i veure-les vindre. El mal és que no, que no les veurem vindre i ens esclataran als morros. Perquè és

possible que algun dia comence a haver problemes per totes aquestes mancances i comencen els corrillos. M'estic posant massa transcendental, no? Doncs, això, compte i espavil.

Tornem a la llengua. Robespierre s'indigna, Tolito ens parla del conegudíssim polític blavencià Esteban González Broncas. Quin personatge aquest exconseller de Cultura i Educació. Semblava el paradigma del centrisme, de la dreta civilitzada valenciana i de la nit al dia s'ha convertit en martillo de herejes i defensor de les més ràncies i fastigoses maneres de manipulació. La frase aqueixa de "No toleraremos que la ciencia se imponga la democracia" és tota una declaració de principis adreçada a fomentar la imbecilitat i el papanatisme entre el personal. Afortunadament quan li escric aquesta carta, senyora Garcia, fa estona que he acabat de fer la digestió. És que aquests senyors del Partit Popular han trobat una bicoca, un filó d'or amb la qüestió del valencià. M'he partit de riure amb la lectura de la carta que li han publicat al senyor Pere Fonts. No dubto de les paraules d'aquest lector, però si és veritat l'afirmació feta per l'alcalde de Castelló cal concloure que el senyor Gimeno és un veritable sabata, un autèntic saboc sense sentit del ridícul, un butxaques fet i dret. Sí, dona sí, encara ens en recordem alguns que el tal Gimeno va ser el capdavanter d'un moviment capficat a atacar l'ensenyament del valencià a les escoles. El que li deia. Ja he fet la digestió gràcies a Déu.

Llijo amb desil·lusió que s'ha suspès el VI Certamen d'Intèrprets. Podria ser aquesta notícia una mera anècdota. Però no ho és. S'ha declarat desert el concurs de narrativa dels premis Alambor. S'ha declarat desert el concurs d'autors benicarlantos. Què passa ací?

Quina en passa? Massa casualitats, no? No serà, no sé, dic jo, que tot plegat és un problema d'inversió? M'agradaria que els seus intrèpids reporters -la seua intrèpida reportera- ens obsequiara amb algun bonic reportatge dedicat al tema.

Poca cosa cosa més ja. M'agrada el cartell de la Festa de la Carxofa.

Me n'alegro que els veïns del carrer de Santa Bàrbara se'n xalen i facen festa. Està molt bé això. Aquesta gent, quines coses, no necessiten l'esperit faller per fomentar les relacions entre els veïns. És curiós.

Preciós el panegíric que li va dedicar Alex Gozalbo (Hombre! Àlex Gozalbo, de què em sona aquest nom?) a Joan Brusca. Immillorable. Fina ironia, abundant documentació... Genial.

Pere Bausà, i perdone'm que sempre li parle del mateix, continua capficat a les interrogacions retòriques. No sé si a l'home el farà feliç, però li contestaré que sí, que això que es fa amb la pesca és pa per avui i fam per demà. Un escàndol tot el que conta. Com pot ser que el 80% de les barques supere amb escreix la potència legal i no passe res? On vivim ací? A la tierra de jauja per a alguns, no hi ha dubte.

Tot el que li passa al pelegrí, que té una certa habilitat per atreure tios pallisses, no em sap gens de mal. Massa poc. Ja li ho he dit moltes vegades, que es quede a casa i que es relacione amb la gent que coneix, que la pot triar.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

Ni una nota, ni una línia, ni una paraula de "L'Estel del Collet". Espero que aquesta setmana ho hauran sabut esmenar.

L'Estel del Collet en DVD

text NATÀLIA SANZ

La versió escènica de L'Estel del Collet, la representació nadalenca del conte de Jaume Rolíndez, ja està disponible en versió DVD. La materialització del projecte ha suposat un repte més al que s'ha hagut d'enfrontar l'activa associació que aquest any, per setè consecutiu, tornarà a posar en escena l'adaptació del miracle del naixement de Jesús, que L'Estel del Collet situa a Benicarló. Amb l'edició del DVD interactiu "la màgia de L'Estel tanca el cercle i obre una nova etapa" va assegurar durant la presentació Ramon París, un dels principals promotors de l'esdeveniment. I és que la versió que es pot veure en el disc és l'edició de l'any passat, quan per última vegada es va representar l'obra en l'annex del pavelló polisportiu municipal. El muntatge del disc, realitzat per la productora audiovisual benicarlanda Mediarec, no ha estat fàcil. Jordi Marzá, director de l'em-

presa, ha explicat que "hem necessitat d'un suport especial de doble capa perquè les dues hores i mitja que dura la representació es puguen visionar sense que la imatge perda qualitat". En el dvd es recullen, a més de la representació completa, gravada l'any passat, una selecció de fotografies d'anys anteriors, el making off i els crèdits amb els noms de tots els participants en el muntatge. En aquest sentit, Marzá destacava que aquest últim apartat dura "uns vuit minuts", el que pot donar una idea de la quantitat de gent que hi ha implicada en la materialització de la posada en escena. D'altra banda, l'edició del so tampoc ha estat tasca fàcil, donades les condicions de sonoritat en les quals es representava l'obra en l'annex del pavelló polisportiu municipal. En aquest cas, només l'enginyer del tècnic Joan Peiró ha estat capaç de salvar les múltiples deficiències que presentava l'enregistrament. El DVD interactiu està a la venda en quioscs i llibreries de Benicarló al preu de 15 euros.

L'AFIC rep la ISO 9001

text AFIC BENICARLÓ

El dilluns 13 de desembre de 2004 va tindre lloc, en el marc d'una Jornada Informativa sobre la gestió de la qualitat en l'administració pública celebrada a la ciutat d'Alzira, l'acte de lliurament de les certificacions ISO 9001:2000 a la xarxa d'oficines AFIC de la Comunitat Valenciana, entre les quals es troba la situada a l'Ajuntament de Benicarló.

La xarxa d'oficines AFIC està formada per 63 oficines especialitzades en comerç i coordinades per la Direcció General d'Indústria i Comerç distribuïdes per ajuntaments i mancomunitats de tota la Comunitat Valenciana, que donen servei a més del 80% dels comerços de Castelló, València i Alacant.

A l'acte del 13 de desembre a Alzira es van lliurar els certificats a

les 52 agències que han superat les auditories internes i demés tràmits necessaris, amb la presència del Director General d'Indústria i Comerç, José Monzonís, i nombrosos alcaldes i regidors de les poblacions participants en el projecte.

Per part de Benicarló, van rebre l'acreditació de mans del Director General de Comerç l'alcalde, Jaime Mundo Alberto, i el tècnic responsable de l'oficina AFIC, Fidel García Mesguer.

Les experiències de l'Ajuntament de Benicarló a nivell de potenciació del comerç urbà amb actuacions d'urbanisme comercial, organització de campanyes d'animació o implantació de les noves tecnologies com la Guia Comercial a Internet en marxa des de l'any 2000 ja van motivar l'obtenció del Premi Nacional de Comerç Interior 2001

del Ministeri d'Economia, a més de la participació com a ponent en diversos fòrums i conferències sobre el sector, en reconeixement pel seu treball de dinamització i millora comercial urbana.

L'apertura del Convent a l'aire

text NATÀLIA SANZ

El centre cultural del Convent de Sant Francesc de Benicarló podria no obrir les seves portes al juny de l'any que ve com estava previst. L'edifici, que ja es troba finalitzat, es troba pendent del reconeixement museogràfic que deu realitzar la Conselleria de Cultura. No obstant això, perquè aquest tràmit administratiu es complisca, és necessari que conte amb personal destinat a atendre les instal·lacions. Francisco Flos, regidor de Cultura, ha explicat que les places es deuen incloure en els pressupostos d'aquest any, però ha advertit de la complexitat de les negociacions. En aquest sentit, ha anunciat que per a l'engegada del complex cultural seria necessari "un o dos bidells i un tècnic superior que seria el director-

conservador". Flos ha advertit que si les places no es poguessen convocar perquè no es destine dotació pressupostària a aquesta partida, "el projecte es paralizaria".

El centre cultural del Convent de Sant Francesc contarà amb una exposició permanent dedicada a la història del Convent que estarà instal·lada en el claustre del primer pis. D'altra banda, en la planta baixa i els dos pisos que té l'edifici se situaran les sales d'exposicions temporals. En aquest sentit, Ana Meseguer, tècnica del projecte, explica que "s'han iniciat contactes amb diferents entitats per a decidir les exposicions amb les quals s'inaugurarà el museu". Meseguer s'ha mostrat disposada a oferir una àmplia oferta en el centre, que no es quede només en exposicions culturals, sinó que "portarem mos-

tres també de temàtica social".

No obstant això, ha desvetllat que durant la segona fase de l'engegada del complex, que s'iniciarà al juny del 2.007, "s'obrirà un exposició permanent sobre la cultura ibèrica" en la qual es mostraran les restes arqueològiques descoberts en el jaciment del Puig de la Nau de Benicarló. Una de les peces que podrien estar exposades és el Kylix que en l'actualitat es troba en el Museu de Belles Arts de Castelló, encara que Flos ha explicat que la decisió de retornar la peça a la ciutat "depèn dels responsables polítics".

El projecte del centre cultural de Sant Francesc contempla també la creació d'un centre de documentació d'àmbit comarcal.

Estalvi de 40.000 Watts de llum

La il·luminació nadalenca de Benicarló consumirà aquest any seixanta mil watts menys. Un estudi realitzat per la Brigada d'Obres ha posat de manifest que el tipus d'il·luminació que s'ha emprat tradicionalment en la ciutat, constituït per bombetes elèctriques, consumia vuitanta mil watts.

L'anàlisi s'ha fet per a intentar reduir el consum elèctric al mínim sense que per això quede desmerescuda la il·luminació que durant el període nadalenc decora els carrers. José Mª Martín, responsable de la Brigada d'Obres, ha explicat que després d'analitzar els resultats obtinguts, han optat per substituir

les bombetes per fil lluminós, "que només consumirà vint mil watts". La reducció del consum energètic per-

metrà que aquests Nadal siguem més els carrers de Benicarló que estiguen engalanats.

El nou sistema d'il·luminació nadalenca inclou la decoració de la balconada de l'ajuntament "amb un sistema de bombetes de neó, que tenen un consum gairebé menyspreable", explica Martín. D'altra banda, el cost dels adorns també es veurà reduït aquest any, ja que és la pròpia Brigada la que ha construït el 75% de les decoracions. Entre els adorns que han realitzat, es troba un espectacular pi realitzat amb fil lluminós que tindrà dotze metres d'altura i està instal·lat en la porta de l'ajuntament.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 BAUSÀ, VICENT B
 NATALIA SANZ
 LLUCH, RAMON
 JOSEP V. TAUS,
 COSTA
Fotografies/ NATA

Ells demà seran nosaltres

Irreflexions

text JOAN RAÛL BURRIEL

En el passat número de *La Veu* vaig llegir amb interès les informacions sobre l'actual número d'habitants de la nostra ciutat i el pes que ja tenen les persones immigrades. Els estrangers que viuen i treballen en la nostra ciutat són quatre mil, pràcticament el 20% de la població. I això sense comptar la "migració interna" que encara avui porta a la costa valenciana i catalana sobre tot gent d'altres comunitats autònomes de l'estat. Tots ells venen a la recerca de la riquesa econòmica i personal (diners i llibertat) que no poden trobar en les seues terres d'origen.

Sobre aquesta realitat trobem últimament articles d'opinió i editorials variades que solen començar ressaltant de manera positiva, per una banda, l'esforç i el sacrifici d'aquestes persones immigrades i per una altra, l'aportació que el seu treball significa per a la nostra riquesa. Un cop feta aquesta introducció,

políticament correcta, s'introdueix la "problemàtica" de la immigració, perquè "també te una part negativa". Evidentment la intenció des del principi era remarcar aquesta "problemàtica". I qui ho llegeix evidentment també interpreta açò, despatxant superficialment la introducció "laudatòria". Aquest esquema, àmpliament utilitzat, és un clar reflex de les actituds racistes que abunden en una societat actitudinal i èticament tan pobra com la nostra.

Els darrers governs han aprovat i modificat multitud de vegades lleis d'estrangeria i d'immigració. Però no podem solucionar el "problema" de la immigració amb polítiques fetes des de ací, quan és en els països d'origen on caldria intervenir. Cal que exportem més democràcia i menys armes als països en vies de desenvolupament.

Un altre aspecte és el de la integració o socialització d'aquests col·lectius al nostre marc de convivència cultural i social. Les societats no són estàtiques i

les aportacions culturals dels nouvinguts afectaran la nostra realitat, alterant-la per a sempre. Però també cal que hi haja un substrat sociocultural bàsic, un referent que absorbisca aquestes aportacions sense que canvien els seus trets elementals. Una model de societat que de fet sedueix a aquells que venen per a quedar-se. Reflexionem sobre si volem continuar sent valencians - i benicarlandos - d'ací a 20 anys. Aleshores, com podem aconseguir açò si nosaltres mateixa estem dividits sobre què és ser valència, sobre quina llengua parlar, sobre quin país volem? Quin model volem oferir a les persones que venen de fora per a que s'adapten a la realitat social, econòmica i lingüística valenciana i benicarlanda? Aquest és el problema que nosaltres hem de resoldre, perquè la misèria i la injustícia continuarà empenyent homes i dones cap al nord, per moltes barreres, físiques o legals, que alcem.

Tolito

El centre de salut està col·lapsat i la gent, cabuda, segueix posant-se malalta.

Refredats, gripes, úlceres, diarrees i vòmits empenyen al personal a l'ambulatori del carrer Peníscola. Una processó desordenada de malaltissos que ballen inconscients al ritme dels maleïts símptomes. Esternut, mocar, esternut, mocar. Ardor d'estómac, punxada de panxa. Mal de cap i maledic-

cions a l'aire. Volen ràpida cura o alleujament immediat per als mals menors que els turmenten. Una eixida digna a la jugada fosca del seu cos. Les sucoses deduccions que els resten mes a mes els fan creure amb el dret a exigir-ho.

L'administració local està esglaïada davant la dimensió del desastre. L'afluència massiva de dolents treu a la llum la nul·la gestió sanitària dels darrers tretze anys. Les promeses

futures no tenen força com a extintor. Han perdut tot el fum. Es temen manifestacions indignades de batins convocades a toc de mòbil i més d'un fervorós fa una crida als seus a passar la grip a casa per a no taponar més. Davant el clamor popular, els teòrics del govern benicarlando ja preparen dues hipòtesis per a contrarestar. Una diu que les malalties les transmet l'oposició. L'altra assegura que ha estat ETA.

JOSEP BARBERÀ, PERE
CORRÀS, XAVIER BURRIEL,
EL MUSSOL, CARLES
N PARÍS, OLGA LLUCH,
TOLITO, JUAN CARLOS
I EL SAMARUC
LIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68
Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL.
SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. **La Veu** es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Bhopal 1984, catàstrofe química (1)

La nit de 2 a 3 de desembre de 1984, a Bhopal, la fuga d'un gas molt tòxic d'una fàbrica de la filial de la multinacional nord-americana Union Carbide causà la catàstrofe química industrial més important de la història. Segons diverses ONGs, hi hagueren uns 20.000 morts i més de mig milió de ferits. A 20 anys de la tragèdia, molts afectats encara no han rebut una compensació honorosa. ONGs índies i internacionals han llançat la Campanya Internacional per la Justícia a Bhopal, per a reclamar una justa rehabilitació de totes les víctimes. Pel vintè aniversari de la catàstrofe, s'han fet actes reivindicatius arreu del món, però, a casa nostra, no ens hem assabentat. Aquesta catàstrofe ens permet reflexionar sobre les actuacions de les multinacionals al tercer món.

Bhopal, capital de l'estat de Madhya Pradesh, està situada en el cor de l'Índia. És un important nus de ferrocarril i gran centre comercial. S'anomena la ciutat de les begums, perquè fou governada per dones part dels segles XIX i XX. Compta amb la mesquita més gran del país. A principis dels anys noranta, tenia més d'un milió d'habitants.

La Union Carbide es fundà a principis del segle XX. Durant la 1a Guerra Mundial, sintetitzà el gas heli dels globus captius d'observació dels aliats. Als anys seixanta, era la tercera empresa química del món. Comptava amb 130 filials en uns 40 països, amb uns 500 centres de producció i uns 120000 empleats. Fabricava gasos industrials, especialitats metal·lúrgiques i una gran gamma de plàstics. El seu logo, el rombe blanc i blau, era visible arreu del món.

A 1954, la Union Carbide decidí fabricar pesticides. Muntà un centre d'investigacions a Nova York amb l'encàrrec de descobrir un nou pesticida efectiu i segur pels humans i l'entorn. El "Experimental Insecticide Seven Seven", Sevin, fou descobert a 1957. Els enginyers dissenyaren un procés industrial eficient però perillós. Es feia reaccionar el gas fosgen -el gas mostassa- de la I Guerra Mundial- amb la monometilamina, per a fabricar l'isocianat de metilo (MIC) i, a partir d'ell, obtenir el Sevin. El MIC és un dels compostos més perillosos mai sintetitzats per la indústria química; amb unes gotes d'aigua, el MIC reaccionava violentament i alliberava àcid cianhídric, un poderós verí. Les inhalacions del MIC causaven la mort per asfíxia. La Carbide no va incloure part d'aquesta informació en la documentació del MIC. Per seguretat, calia mantenir-lo per sota dels zero graus i instal·lar incineradores per la crema les fugites de gas.

Als anys seixanta, l'Índia estava embarcada en l'anomenada "revolució verda", una gran transformació agrícola, basada en les varietats de cereals d'alta rendiment, que cercava deixar enrera els períodes de fams. Aquestes

plantes necessitaven molta aigua i adobs, i eren molt sensibles a l'atac de les plagues d'insectes. A 1969, el govern indi atorgà a la Carbide la llicència per a la fabricació de 5000 tones anuals de Sevin en una planta industrial. Inicialment, es discutí la sobredimensió: les incerteses climàtiques amb les sequeres, podien dificultar la sortida a tota la producció. Un altre problema era el magatzematge de més de cent tones de MIC per fabricar "en continu" tot el Sevin previst. Molts experts europeus recomanaven sols fabricar el MIC que s'anava a utilitzar immediatament. Però, els enginyers nord-americans de la Carbide pensaven que tots els seus sistemes de seguretat serien suficients. A partir de 1972 s'inicià la construcció de la planta industrial a Bhopal. Primer fabricà Sevin a partir de MIC importat des d'USA i fou a 1980 quan la planta comença a sintetitzar el primer MIC indi.

Les sequeres van fer que no s'assoliren els objectius, sols es van vendre unes mil tones de Sevin, la cinquena part de la producció anual. Des de 1982, l'empresa tingué pèrdues milionàries. Nomenaren un superintendent econòmic que inicià un dur pla d'ajustament. S'acomiadaren molts treballadors qualificats i la renovació de les peces i les operacions de manteniment es feien cada cop amb menys freqüència. Finalment, es decidí parar la producció i desmantellar els sistemes de seguretat, inclosos la refrigeració i la incineradora del MIC. Però, repartit en tres sistemes soterrades quedaven unes setanta tones de MIC sense refrigerar.

La nit de 2 a 3 de desembre de 1984, el vent bufava del nord, de la factoria en direcció a la ciutat. Es celebrava una gran trobada d'oració i milers de peregrins s'acostaven a Bhopal. Un grup d'operaris inexperts i mal dirigits inicià una neteja de canonades amb aigua. Part d'aquesta es filtrà fins les sistemes del MIC i es provocà una reacció molt violenta que alliberà un núvol de gasos tòxics - MIC, àcid cianhídric i altres- cap a la ciutat. I es produí la catàstrofe.

Cal assenyalar que durant el funcionament de la fàbrica es van produir diversos accidents greus i fugites de gasos tòxics. Hi hagué un informe pericial d'enginyers nord-americans que denunciava més d'un centenar d'infraccions a les regles de seguretat; res es va fer per la reducció de despeses. Un diari minoritari de Bhopal, *Rapat Weekly*, denuncià diverses vegades el perill de la fàbrica amb titulars tant expressius com "El dia en que Bhopal serà una ciutat morta no està lluny".

La Union Carbide no anà a l'Índia a dur el progrés, anà a fer negocis, a guanyar diners. I quan tingué pèrdues, la seguretat de la planta era secundària.

Pere Bausà

Sobre la condició humana

text JOSEP MANEL SAN ABDÓN

MANUEL VICENT. *Nadie muere la vispera*. Ed. Alfaguara. Madrid. 2004. 324 pàgs. 17'50 euros.

Des del meu particular punt de vista, un dels motius pels quals val la pena comprar un periòdic i pagar un euro, és per poder llegir a certs columnistes, que amb només quaranta línies són capaços d'escriure una petita obra mestra.

Un dels escriptors actuals que més excel·leixen en aquest menester, és sens dubte Manuel Vicent, que ens obsequia tots els diumenges en l'última de "El País" amb una autèntica joia literària.

L'editorial Alfaguara ha tingut l'encert de rescatar prop de dos-cents d'aquests articles de la breu vida del periòdic i publicar-los en format de llibre. La lectura seguida d'aquests articles ens fa adonar que una de les constats de l'escriptor de La Vilavella és la reflexió sobre la condició humana, ja present en el primer article "Bailar" en el qual Eva decideix ser mortal perquè la vida en el Paradís li resultava avorrida i li abellia anar a ballar a les discoteques que hi havia a les afores, a partir d'aquell moment comença la història de la humanitat. Uns humans que ens matem els uns als altres perquè només som uns sers més dins la natura i la natura és així de cruel. Però en altres articles es mostra més comprensiu amb el ser humà capaç d'estimar, de ser solidari o de crear bellesa. Fins i tot accepta que hi ha petits moments en la vida que val la pena viure'ls, i recordant aquella vegada que quan era estudiant va actuar Renato Carosone a València i va aconseguir dues invitacions, va poder convidar una xica, s'atreveix a defi-

nir què és la vida: "Todo el mundo encontrará unos momentos de oro si los busca en el pasado más anodino. Después de todo, ¿qué es esta jodida vida sino una semilla que nace, una canción que se baila, los latidos del amor bajo una gabardina de canutillo y tres minutos de rebeldía?"

Una altra de les constants dels seus articles és la mirada sobre el temps i els records de la infantesa, on busca les arrels de la memòria en aquell món entre tarongers i platges solitàries, que desperta sovint una vena, podríem dir que ecologista, a l'enyorar aquell paradís perdut. Però d'aquell paradís conserva sens dubte el seu esperit hedonista i mediterrani, que trobem ja, quan de menut el dimecres de cendra el capellà li recordava "que era polvo y que en polvo me iba a convertir, sabía que muy pronto las niñas estrenarían vestidos con lazos y muchas flores y que iría con ellas a ver a Dios por debajo de los naranjos". O de més gran quan sap apreciar una posta de sol, el sabor d'un pimentó torrat, o una migdiada d'estiu a sota d'un arbre escoltant el cant de la cigala "insecto hemíptero cuyo cántico representa la esencia del Mediterráneo tanto o más que los versos de Anacreonte."

Manuel Vicent no refusa tampoc parlar de l'actualitat del moment, però acostuma a fer-ho utilitzant una faula o una paràbola, i acostuma a concloure l'article amb una frase que ve a ser una ensenyança moral. En el fons estem davant d'un moralista.

Llegir *Nadie muere la vispera*, és un plaer extraordinari que ens permet pensar que tot els dies poden ser diumenge.

Llibres inspirats en caminades

text SUSANNA ANGLÉS

Malgrat tantes sortides com ha fet, encara avui l'autor i els seus amics caminaires descobreixen paisatges novells que els corren delitosa. Ara en publiquen un recull, escrit, com els seus

llibres anteriors, en un estil vivencial, que fa sentir al lector que forma part de la colla.

Però aquesta vegada les caminades tenen una particularitat: l'encontre ocasional amb persones que fan de la muntanya el seu hàbitat ordinari.

Compte! L'autor no és un novel·lista. No fa obra d'imagina-

ció. No inventa. Senzillament posa en solfa literària allò que ell ha viscut i experimentat. Ho fa, això sí, amb la llibertat i flexibilitat que permet l'art literari. Cada excursió descriu les vivències d'aquell dia. Tanmateix, d'aquí a uns anys, aquest llibre serà un testimoni vivencial d'una etapa històrica.

laveu debencarlo

Els millors comerços

text NATÀLIA SANZ

Els comerços de Benicarló han aprovat el programa de qualitat del 'Client Misteriós' al que s'han sotmès nou empreses de la ciutat de forma voluntària. Els comerços van rebre durant els mesos d'estiu la visita d'un empleat del programa, que es va fer passar per un client interessat en algun dels productes exposats en el comerç i va avaluar la qualitat del servei que ofereixen. El grau de satisfacció més elevat va correspondre a l'ambientació del local, tant exterior com interior i el qual va merèixer la nota més baixa fa referència a l'accessibilitat dels establiments per a minusvàlids.

El resultat global obtingut per les nou empreses avaluades a Benicarló és d'un 88,6%. En un 46,7% el client ha quedat molt satisfet, mentre que només en un 3,1% dels casos estudiats, el client va quedar molt insatisfet, degut fonamentalment a un mal assessorament per part del personal i a la qualitat del servei oferta. L'estudi realitzat per la Cambra de comerç a través del programa Antena, ha revelat també que els comerciants ofereixen una imatge freda al client i en aquest sentit, l'item "es mostren somrients" mereix el penúltim lloc en el rànquing de preguntes plantejades.

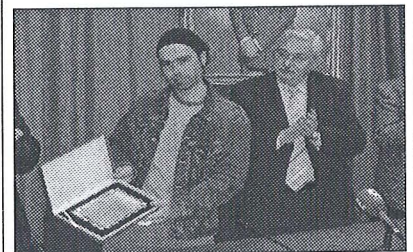
En posicions similars apareixen la resta de preguntes relatives a la interactuació amb els clients, que han ofert resultats millorables. Des de la Cambra de comerç de Castelló s'ha indicat que aquest és un aspecte que s'ha detectat en tota la província, ja que l'estudi s'ha portat a terme en 83 comerços de Castelló. En general, s'ha conclòs que els establiments de la província ofereixen una imatge molt dinàmica i moderna, encara que s'ha advertit que els resultats obtinguts s'han de contemplar amb prudència ja que els comerços que han participat ho han fet de manera voluntària perquè tenen interès en la millora de la seva imatge de cara als clients.

Mirenxu Arrieta, una de les participants en la campanya que s'ha portat a terme a Benicarló, ha destacat que "els comerciants estem passant una època crítica i difícil i em va semblar interessant participar per a veure en que podia millorar". Propietària d'una perfumeria amb delegacions a Benicarló i Vinaròs, considera que "l'atenció personalitzada al client que oferim els petits comerços és una basa de cara a la competència que suposen les grans superfícies". En aquest sentit, s'ha mostrat interessada a participar en el curs d'atenció al client que la Cambra de comerç pensa engegar a Benicarló.

Homenatges David Ferrer Club Mabel

text N.SANZ

David Ferrer Marín, amb motiu de la gesta aconseguida en coronar el cim Shisha Pangma, va ser homenatjat al Saló de Plens de l'Ajuntament. D'altra banda, les joves gimnastes júnior del club Mabel Benicarló s'alçaven amb el campionat d'Espanya per equips en la seva categoria dilluns passat. És la primera vegada que ho assoleixen, ja que, malgrat l'ampli palmarès que han assolit, mai s'havien col·locat en el més alt del pòdium en un Campionat d'Espanya. Les sis gimnastes que componen l'equip rebien l'homenatge en el Saló de

Plens de l'ajuntament de Benicarló i feien un volt d'honor per la població a bord d'un vehicle descapotable.

Superpint ha estat el guanyador del concurs d'aparadors nadalencs que ha organitzat l'ajuntament de Benicarló. És el segon any que el comerç s'alça amb el guardó que premia l'enginy dels venedors, gràcies a la decoració que realitza amb els materials que ofereix en el seu comerç. El guanyador rebrà 300 euros que li seran lliurats el 26 de desembre en Benicarlàndia. En segon lloc ha quedat classificat Collage i el tercer premi està compartit pels comerços Tobogan i Cerrajería Burriel. El jurat qualificador es va formar amb representants de l'ajuntament i de les associacions de comerciants.

El Camí del Salvador

Etapa 14.- Lo Safari

San Xuan de Villapañada - San Marcelo - Doriga - Cornellana - Llamas - Quintana - Casazorrina - Salas

text TONYO FIBLA

Ahir quan vam entrar a l'alberg estava tirat damunt de la llitera. No el vam voler despertar. Més tard, quan ens fèiem el dinar ens mirava sense dir res. Per la vesprada ens analitzava les motxilles i els bastons. Al final es va fer una idea sobre nosaltres i va començar a parlar: "Vais muy preparados. Veo que sabéis de qué va todo esto." Nosaltres li vam respondre que som tots uns experts en peregrinacions.

Ven de matí, abans de fer-se de dia ens aixequem. Lo Safari, fa com nosaltres. Des seguida està amanit i l'invitem a desdejunar amb nosaltres, cosa que no accepta. Quan estem a meitat del desdejuni ens acomiadem i se'n va. Ell, barret, jupetí amb cinquanta-una butxaqueta, matxet, brúixola, motxilleta i sobre tot una amb pinta de caminador de pel·lícula. Ja ens veurem al proper alberg. Suposo que abans ens veurem ja que crec que l'agarrarem de seguida.

Avui tenim pocs quilòmetres, per tan ens ho prendrem en calma i al final, de segur, que es fa tard i se'ns fa pesat. Al camí no hi ha etapa curta.

Apaguem les llums, tanquem la porta i sortim. No hem fet més d'un centenar de metres i ens veiem que recula lo Safari: "Me han salido unos perros enormes en el camino y no me han dejado pasar."

Seguim caminat els tres junts i a les últimes cases del poblet deshabitats venen a lladrar-nos uns gossets, que no faran més de 30 centímetres d'alçada, per a demostrar que estan parant compte de la casa.

"Estos no eran, eran mucho más grandes." Sí, home, sí. Jo també

tinc temor als gossos però el bastó a més de ser una bona ajuda, és una bona defensa. Per a què tant de matxet!

Només acabar-se el numeret dels gossos ve una pujadeta. Lo Safari intenta seguir el nostre pas però al pocs metres ja es queda darrera. Ve un moment que el camí presenta una certa dificultat. L'esperem per a no deixar-lo sol però no ve, es veu que ja ha parat a descansar.

Comença a fer calor i el camí es fa igual de pesat que en una etapa llarga. Passem per pobles que no tenen cap pannel indicador del nom així que anem seguint el camí, però en realitat no sabem on estem. Segons ens va aconsellar l'hospitalet d'Oviedo a Casazorrina hem de deixar el camí i seguir per carretera, el sender està molt malament, a més ens fa pegar molta volta i la carretera va recta com un fil. Per tant hem d'anar preguntant de tant en tant on estem perquè ací no saps mai quan comença un poble i quan n'acaba un altre.

A bona hora, sobre la una, ja estem a Salas. El poble és gran amb una església del Renaixement, un palau castell i el que és més important per a nosaltres una capella pre-romànica: San Martín.

Entrem a poble i anem a l'ajuntament a preguntar per l'alberg. Ens diuen que està a la llar del jubilat. L'encarregat, un cubà, ens atén amablement i ens acompanya a l'alberg que està baix del local que regenta.

Al cap d'una hora i mitja aplega el Safari, tot derrotat. Nosaltres anem a dinar on ens ha aconsellat un municipal, una casa per a treballadors on fan menjar de casa. Realment, dinem molt bé.

Per la vesprada visitem el palau castell, i ara museu, i pugem a veure la capella pre-romànica de San Martín, preciosa, acompanyada d'un magnífic teix.

Avui és la romeria de la Mare de Déu del Viso. Quan anem a sopar sentim coets: ja baixa la processó, pensem. Sortim fora i ens diuen que ara acaba de sortir de l'ermita de San Martín, allà dalt a la muntanya i que sobre les deu aplegarà al poble. Després de sopar anem a esperar l'arribada de la comitiva. Coets, gaites i tot lo poble seguint a la Mare de Déu resant lo rosari. Vicent es cansa prompte i se'n va a dormir, jo m'espero un poc a veure si tornen a tocar les gaites.

Lo Safari ja fa hores que s'ha ajocat.

5 d'agost, dimarts

Déu meu, quina manera de ploure!

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Quan encara no portàvem vint minuts de la segona part va començar a ploure a bots i barrals. El bon drenatge del camp no va permetre l'entollament de l'aigua i el partit es va poder acabar sense més problemes. Mire si va caure aigua del cel que van aparèixer goteres a la tribuna. Fins i tot jo en persona me'n vaig haver d'anar del meu seient habitual a la llotja perquè m'estava mullant. Però no vaig ser l'únic. Es van vore paraigües oberts dins el recinte delimitat per l'aixopluc de la tribuna. Què volem, aquesta uralita té més de trenta anys i ja va fer el seu paper al camp del Camí la Mar. Però tot i la intensa pluja viscuda, la notícia del dia estava damunt del terreny de joc. De sobte, vaig vore que hi havia un jugador nou que em feia la sensació que no ho era tant, de nou. Efectivament, el més menut dels germans Flos havia aparegut a l'equip titular per art d'encantament. Però no estava jugant a La Sénia? Vaig preguntar al meu veí de llotja. Sí, va dir, però es veu que ja no en sabia res més. Mentre un altre veí posava en dubte la necessitat conjuntural de les habilitats futbolístiques del llargarut jugador (fins i tot va tindre la gosadia de dir que estava jugant el mateix mig camp amb què vam baixar de categoria fa dues temporades), jo pensava les raons de la seua marxa de l'equip senienç que entrena Antonio De la Haba. El meu cap va començar a rutllar i només vaig trobar una raó de pes. Clar -vaig pensar- a la Sénia parlen el català i aquest xicot, que és fill d'un regidor de Cultura que necessàriament ha de ser seguidor de les teories filològiques de Camps i González Pons, no entenia allò que li deien perquè ell parla en valencià. I què passa quan un no entén allò que li

diuen? Doncs que, si per exemple li cridaven, "eh, tu, a l'esquerra" -o a la dreta, tant és- i ell no sabia què li deien acabava llençant la bimba on li semblava i això, és clar, no podia ser. En canvi, va arribar al seu poble, va debutar i va marcar un parell de gols. La teoria de la unitat lingüística s'ha trencat en milers de trossets. Jo també vull traductors de benicarlando al parlament europeu.

El partit va acabar amb un decebedor empat a tres després d'un final digne del pitjor dels sainets o el més absurd dels disbarats. Amb el minut noranta al pot, va marcar Flos el tres a dos. Tots ens pensàvem que el partit estava guanyat perquè no quedava temps material i els de la Vall d'Uixó jugaven en inferioritat numèrica (dos menys). Però vet ací que el generós esperit nadalenc i la grandesa del nostre altruisme van planar pel municipal de la Carxofa i, després del llançament d'una falta des de la banda dreta, un jugador contrari -més aviat baixotet- va rematar de cap davant la impotència de les quatre torres que teníem a la defensa i ens va empatar el partit. Quina decepció! Una vegada més ens en vam haver d'anar amb el cap catxo. Però tot i això, he de reconèixer que el Benicarló va fer una segona part molt bona malgrat el penós estat del terreny de joc. Els jugadors es van buidar i van córrer tot el que van poder, creant molt de perill. De veritat que vam tindre molt mala sort, inclòs el regal que va fer l'àrbitre als forasters en forma de penal inexistent.

Com sóc persona de poca feina i poques ganes de fer-ne, mentre sortia del camp em vaig dedicar a imaginar què passaria si algun dia feien fora l'entrenador. Una taula. Dues cadires. Una davant de l'altra. A una cadira el president que li vol notificar a l'entrenador el seu comiat. A l'altre costat la cadira buida. El president li diu a l'entrenador que ja no compta amb ell,

que no té la seua confiança. El president es canvia de cadira i diu que no, que no se'n vol anar, que estan jugant bé i que seguisca confiant en ell, que no el decebrà i que al final entre els cinc primers. L'entrenador es canvia de cadira i diu que no, que troba que potser cal un canvi d'entrenador, que amb la plantilla que hi ha hauríem d'estar dels tres primers. El president canvia de cadira i diu que s'ha acabat la comèdia, que l'entrenador és ell i és ell. L'entrenador canvia de cadira i arriben a un acord. El president ha decidit que la millor opció és no canviar d'entrenador, que serà el que serà però és la millor opció. La mà dreta i l'esquerra fan una encaixada. No hi ha res com el diàleg.

Amb aquest empat el CDB es consolida a la zona avorrida de la classificació i és un ferm candidat a passar desapercebut. Vinga, que ens pensàvem que teníem un equip de campanetes i resulta que no passem de mediocres.

LA SENTÈNCIA. "Ja ens han tornat a fotre lo pa del saquet". Sense dubte, la frase de la tarde.

LA NOTA. L'encarregat (?) de la megafonia va fer la rifa d'una espatleta i un penil. Com deuria ser de bona la cuixa de porc que vaig perdre el compte dels seus patrocinadors. En va dir més de sis. No cal dir que no em va tocar res.

ELS GOLS, TOTS ELS GOLS. Cristian Martínez (9), Caballero (4), Flos (2), Gus (1), De la Fuente (1), Raúl Martínez (1), Jonatan (1) i Cristian Masip (1).

EN OTRO ORDEN DE COSAS. Ràcing Benicarló-2, Vilafranca-4. La Peña València va suspendre el seu partit davant el Tírig. Del juvenil ja informa complidament el meu amic Gregorio Segarra.

Es van donar un gran bany

text CLUB NATACIÓ BENICARLÓ

El passat cap de setmana 11 i 12 de desembre es va celebrar en la piscina municipal de la ciutat de Vila-real la 2n jornada de la lliga G-2 (anys 94-93), G-3 (92-91) i el diumenge a la vesprada G-1 (96-95). Ho podríem resumir en? Ells molt bons, però elles les millors! I açò sense quedar-nos curts, encara que sí sense veu. Ja que des de les grades les veus d'ànim i alegria eren correlatives amb els resultats que marcaven els cronos, i és que al revés del temps atmosfèric registrat el passat cap de setmana, en el fred i plujós matí del diumenge, Paula Saura Martínez i Susana del Olmo Porcar van registrar en

la prova de 100 m braça un temps d'1:25,56 i 1:26,21 en un 1r i 2n lloc respectivament, que van significar marques mínimes per a participar en Campionat d'Espanya en el pròxim mes de Juny del 2005 i en el Campionat Autonòmic també en el mateix mes i any.

Clar que l'equip masculí no volia ser menys i Marc Fresquet Burriel en 400 m estils i en 200 m lliures, Ferrán Remolina Rallo en 400 m estils i en 100 m braça i Marcos Fuentes Merino en 400 m estils van obsequiar la seua entrenadora, pares i públic en general amb unes excel·lents marques mínimes valedores per al pròxim Campionat Autonòmic al juny 2005. I tot això després d'allò que s'ha aconseguit en la vesprada del dissabte per l'equip de relleus compost per Susana del Olmo, Meritxell Sospedra, Raquel Fabregat i Paula Saura en 4 x 50 m papallona on amb un temps de 2:41.82.

El Juvenil segueix intractable a casa

text GREGORIO SEGARRA

C D. Benicarló Juvenil, 2 F.B. Sagunt, 0
Alineació del C.D. Benicarló Juvenil: Pentinat, Santi, Víctor González, Jose, Foix (Víctor Esbrí 58'), Pío (Alex Borrás 46'), Jordi (Juanjo 85'), Emilio, Oscar, Gumbau i Irigaray (Marcos 65'). Àrbitre: Quintana Solé. Bé. Targetes: Grogues a Foix, Irigaray i Óscar. Gols: 1-0 Gumbau, de penal 35', 2-0 Alex Borrás 82' Comentari: La victòria del Juvenil no va ser, ni per descomptat, tan fàcil com podia esperar-se tenint en compte la gran diferència en la classificació entre ambdós conjunts. Els saguntins van vendre cara la seva derrota i van lluitar fins al final darrere d'un resultat més positiu. En la primera part, els rojillos van dominar amb comoditat el partit i es van

anar al descans amb avantatge, gràcies a un penal transformat pel calijó Gumbau, però en la segona meitat, després de desaprofitar Alex i Marcos un parell d'ocasions claríssimes per a sentenciar el partit, els visitants van tenir l'empat en una jugada que un dels seus davanters es va quedar sols davant Pentinat i que aquest va desbaratar en magnífica intervenció. La sortida al camp de Víctor Esbrí va resultar, una vegada més, providencial. Seua va ser la jugada que va propiciar el segon i definitiu gol benicarlando, al lluir una doble paret de forma magistral amb Àlex Borrás que aquest últim va culminar només davant el porter visitant. A partir del gol, els saguntins van baixar els braços i tan sols la falta d'encert dels davanters benicarlandos en unes ocasions i, el fang, que va salvar dos gols fets, va impedir que acabessin golejats.

Resultats del Benihort: L'Infantil

i el Cadet van aconseguir ambdós vèncer al Borriana. En el cas de l'Infantil, amb molt de mèrit, doncs els de la Plana són un dels gallets de la categoria. Victòria per la mínima per 1-0, amb el porter Denis com a figura, detenint un penal en la 2ª meitat i realitzant intervencions de gran mèrit durant tot el partit. El Cadet va guanyar fàcil per 5-1, amb Héctor fet un colós en defensa i Albert que va quallar un bon partit en atac. Aquests tres nous punts li permeten seguir lluitant per una plaça de pòdium en la classificació. Quant a futbol-7, els prebenjamins van empatar a 3 contra el Vinromà en un partit que mancava l'anaven guanyat 3-1. El Benjamí "A", a pesar de jugar sense canvis, va golejar al Platges Torrenostra per 15-0 i l'Aleví "A", contra el mateix rival va guanyar 5-0.

Per Xavi Burriel

Portals de ... Nadal?

Permeteu-me de contar-vos...

Benicarló, 2004

L'Associació Cultural L'Estel del Collet
anuncia amb goig

La VII edició de la representació teatral

L'Estel del Collet

Lloc: Auditori Municipal de Benicarló
Dissabte 18 de desembre de 2004 - 22 h.
Diumenge 19 de desembre de 2004 - 19 h.

Amb el suport de:

- Generalitat Valenciana
Conselleria de Cultura
- Diputació de Castelló
- Ajuntament de Benicarló
- Fundació Bancaixa
- Caixa Rural de Benicarló